

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.356 van 17 november 2003
in de zaak A. 55.209/IX-1456.**

In zake : de gemeente DENDERLEEUEW,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerlaan 3

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkommende partij :

de NV STEENFABRIEKEN VANDERSANDEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57.

D E R A A D V A N S T A T E, I X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente DENDERLEEUEW op 17 december 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van “het Ministerieel Besluit nr. 1.3.1./KLE7/41011/4/4 van 18 oktober 1993 waarbij aan de n.v. VANDERSANDEN vergunning wordt verleend voor de ontginning van een graverij van baksteenaarde te Denderleeuw op de kadastrale percelen 2de afdeling, sectie B, nrs. 244, 252/2, 260/2a, 260/2b, 260/2c, 326b, 375a, 383 en 384”;

Gelet op het arrest nr. 46.972 van 21 april 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van de NV STEENFABRIEKEN VANDERSANDEN;

Gelet op de beschikking van 4 oktober 1994 die de tussenkomst van de NV STEENFABRIEKEN VANDERSANDEN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 24 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JOOS, die loco advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat J. DE CONINCK, die loco advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat W. CHEYNS, die loco advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de tussenkomende partij ;

Gehoord het behoudens wat de kosten betreft, eensluidend advies van eerste auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak :

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. In 1978 wordt het gewestplan Ninove-Aalst-Geraardsbergen-Zottegem van kracht. Het “Vlamovengebied” te Denderleeuw bestrijkt achttien ha en krijgt de bestemming van “ontginningsgebied met nabestemming landbouw”. Op dit gebied is geen algemeen of bijzonder plan van aanleg van toepassing. Het gebied wordt sinds geruime tijd aangewend voor kleiwinning in de baksteenindustrie door de PVBA “DENDERSTEEN” evenals door de PVBA DESIMPEL, die hiertoe een vergunning bekwamen respectievelijk op 7 juni 1963 en 25 augustus 1976.

1.2. Op 3 september 1987 krijgt de huidige tussenkomende partij, de NV VANDERSANDEN, die de PVBA DENDERSTEEN opvolgt, een nieuwe exploitatievergunning.

1.3. Op een niet nader bepaalde datum in 1988 of 1989 dient de tussenkomende partij een nieuwe vergunningsaanvraag in, die strekt tot uitbreiding van de bestaande graverij.

1.4. Het openbaar onderzoek geeft aanleiding tot zeven bezwaarschriften. Het college van burgemeester en schepenen van Denderleeuw brengt op 29 november 1989 een ongunstig advies uit.

1.5. Op 18 oktober 1993 neemt de Vlaams minister van

Economie, Kleine en Middelgrote Ondernemingen, Wetenschapsbeleid, Energie en Externe Betrekkingen de thans bestreden beslissing, waarbij aan de NV VANDERSANDEN de vergunning wordt verleend voor de uitbreiding van haar vergunde ontginning van een graverij van baksteenaarde, gelegen te Denderleeuw;

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord aanvoert dat het beroep niet ontvankelijk is, aangezien verzoekster geen rechtmatig belang heeft om zich te verzetten tegen een vergunning tot exploitatie die betrekking heeft op een gebied dat overeenkomstig het gewestplan bestemd is tot ontginningsgebied met als nabestemming agrarisch gebied; dat zij argumenteert dat het gewestplan bindende en verordenende kracht heeft, dat de gemeente zich moet schikken naar de bestemming die erin is vastgelegd voor een bepaald gebied en dat een gemeentelijk plan van aanleg dat zich slechts in de ontwerpfasen bevindt, hieraan geen afbreuk kan doen; dat zij betoogt dat de vrees dat de nabestemming niet zal kunnen worden gerealiseerd geen actueel, doch veeleer een eventueel belang is en dat dergelijk belang niet volstaat om een beroep tot nietigverklaring in te stellen;

2.2. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt dat zij niet begrijpt hoe de overwegingen van de verwerende partij ertoe kunnen leiden dat haar belang onrechtmatig zou zijn, strijdig met de wet of de goede zeden; dat zij opwerpt dat volgens de constante rechtspraak van de Raad van State een gemeente er belang bij heeft de wettigheid van een overheidshandeling, welke een nadelige invloed heeft op haar territorium, te betwisten;

2.3. Overwegende dat de tussenkomen partij zich in haar memorie van toelichting aansluit bij de exceptie opgeworpen door de verwerende partij;

2.4. Overwegende dat volgens de niet-betwiste uiteenzetting van verzoekster, het “Vlamovengebied”, waar de kleiontginning plaats moet vinden, de laatste open ruimte is in Denderleeuw en dat verzoekster die bestemming wil

vrijwaren; dat een gemeente voldoende belang heeft bij een beroep dat betrekking heeft op dergelijke aangelegenheid die het gemeentelijk belang raakt; dat het belang bovendien niet onrechtmatig is daar de gemeente niet automatisch iedere bestemmingsconforme vergunning moet gedogen; dat de exceptie wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van het besluit van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, in het bijzonder de artikelen 2 en 3, die bepalen dat geen exploitatievergunning kan worden verleend vooraleer een milieu-effectrapport (hierna MER-rapport) is opgesteld, wanneer het gaat om “graverijen, groeven, uitgravingen van de industriële winning van zand, grind, klei, e.d. met een totale voor winning bestemde oppervlakte van meer dan 10 ha”; dat zij in de toelichting bij het middel stelt dat de totale “voor winning bestemde” oppervlakte van de graverij in aanmerking genomen moet worden -welke in dit geval meer dan 10 ha bedraagt- en niet de totale oppervlakte waarop de aanvraag betrekking heeft, dat een graverijvergunning moet beschouwd worden als een exploitatievergunning in de zin van artikel 2 van voormeld besluit van 23 maart 1989 en dat in het onderhavige geval niet betwist kan worden dat geen MER-rapport is opgesteld vooraleer de bestreden vergunning werd verleend;

3.1.2. Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het besluit van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering slechts in werking is getreden op 17 mei 1989, terwijl de vergunningsaanvraag dateert uit 1988, zodat dit besluit niet van toepassing is op de aanvraag van de tussenkomende partij; dat zij betoogt dat niet de totaaloppervlakte van het ontginningsgebied, zoals vastgelegd in het gewestplan, in aanmerking genomen moet worden als criterium voor het al dan niet opstellen van een MER-rapport, doch wel de oppervlakte van het terrein waarop de ontginningsaanvraag betrekking heeft en dat de totale oppervlakte van de met het bestreden besluit vergunde ontginning niet meer dan 10 ha bedraagt;

3.1.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord repliceert dat de verplichting om een MER-rapport op te maken een procedurebepaling is die, bij gebrek aan andersluidende regel, ook op hangende vergunningsaanvragen van toepassing is, terwijl het ook geenszins bewezen is dat de aanvraag in 1988 werd ingediend, aangezien de aanvraag pas op 6 oktober 1989 ingeschreven is in het daartoe bestemde register; dat zij herhaalt dat het criterium, gehanteerd in artikel 3 van het besluit van 23 maart 1989 de totale voor winning bestemde oppervlakte is en niet de totale vergunde oppervlakte; dat zij ook betoogt dat de door de auditeur in het raam van de schorsingsprocedure opgeworpen vraag of het verlenen van een graverijvergunning wel rechtsgeldig aan een MER-rapport kan worden onderworpen, positief beantwoord moet worden en dat de gelijkschakeling -wat de noodzaak van een MER-rapport betreft- van vergunningen voor mijnen en groeven enerzijds en graverijen anderzijds, steunt op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin dat deze gelijkschakeling voorkomt dat de personen die nadeel ondervinden van de uitbating van een graverij niet dezelfde voordelen op het vlak van de inspraakrechten, de informatie, de belangenafweging en de bescherming van het milieu genieten als de personen die nadeel ondervinden door de uitbating van een mijn of een groeve;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst opmerkt dat de vergunningsaanvraag werd ingediend in 1988, vóór de inwerkingtreding van het voornoemd besluit van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering; dat zij stelt dat verzoekster ten onrechte meent dat het criterium voor het al dan niet opstellen van een MER-rapport de totale voor winning bestemde oppervlakte van de graverij is, aangezien het besluit van 23 maart 1989 de verplichting tot het opstellen van een MER-rapport heeft gekoppeld aan het begrip “inrichting”, aangezien artikel 2 deze verplichting oplegt voor de inrichtingen vermeld in artikel 3, waaronder graverijen met een totale voor winning bestemde oppervlakte van 10 ha en artikel 1 het begrip “inrichtingen” omschrijft als “fabriek, werkplaats, opslagplaats, machine, installatie, toestel en/of handeling die op de lijst bepaald in artikel 3 van onderhavig besluit voorkomt”; dat volgens de tussenkomende partij uit die bepalingen blijkt dat een inrichting niet automatisch valt onder de verplichting tot

het opstellen van een MER-effectrapport wanneer ze gelegen is in een gepland ontginningsgebied van meer dan 10 ha, en dat dit standpunt aansluit bij de richtlijn nr. 85/337/EEG van 27 juni 1985 van de Raad van Europese Gemeenschappen betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, waarmee de bedoeling voorlag bepaalde werken of projecten -en niet het geven van een bepaalde bestemming aan een terrein- te onderwerpen aan de verplichting om voorafgaand een milieu-effectbeoordeling door te voeren, zodat niet de grootte van het ontginningsgebied maar wel de grootte van de inrichting in aanmerking genomen moet worden; dat zij dan benadrukt dat, aangezien de totale voor winning bestemde oppervlakte verwijst naar de inrichting, per aangevraagde inrichting dient te worden nagegaan of de totale voor winning bestemde oppervlakte meer dan 10 ha bedraagt en dat reeds voorheen vergunde inrichtingen buiten beschouwing moeten worden gelaten, ook al zijn ze vergund aan dezelfde rechtspersoon; dat zij besluit dat, te dezen, in ieder geval de inrichting, voorwerp van de exploitatievergunning van 3 september 1987, betrekking had op 6,5 ha, terwijl de op 18 oktober 1993 vergunde inrichting betrekking heeft op 2 ha zodat beide samen een totale oppervlakte van 10 ha niet overtreffen;

3.1.5. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie van toelichting betoogt dat verzoekster in de vordering tot schorsing heeft bevestigd dat de ontginningsaanvraag werd ingediend in 1988, en dat op de afhandeling van dergelijke aanvraag geen bindende termijnen staan, zodat er geen conclusies kunnen worden getrokken uit het feit dat de aanvraag slechts op 6 oktober 1989 door de provinciegriffier van Oost-Vlaanderen zou zijn ingeschreven in het daartoe bestemde register; dat zij voor het overige herhaalt wat reeds in het verzoekschrift tot tussenkomst werd uiteengezet;

3.1.6. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie nog uiteenzet dat een richtlijnconforme interpretatie van de Vlaamse regelgeving vereist dat de -in het gewestplan- voor winning bestemde oppervlakte bepalend is om uit te maken of een MER-rapport moet worden opgemaakt alvorens een vergunning wordt verleend voor (een deel van) een project, zoniet is het mogelijk door

“saucissonering” van projecten de plicht tot het opstellen van een MER-rapport te omzeilen; dat zij ook nog betoogt dat in het betrokken gewestplan een ontginningsgebied van 18 ha ingetekend is, dat het Hof van Justitie bij arrest van 18 juni 1998, in de zaak C-81/96, heeft bevestigd dat de inhoud van een aanlegplan bepalend kan zijn voor de verplichting tot het opstellen van een MER-rapport en dat de Raad van State in zijn arrest nr. 49.968 van 27 oktober 1994 heeft geoordeeld dat een MER-rapport verplicht is van zodra een vergunning wordt verleend voor een onderdeel van een project, dat zelf onderworpen is aan een milieu-effectrapport; dat zij besluit dat er reden is om “een prejudiciële vraag” te stellen teneinde de “overeenstemming van het Vlaamse recht met de MER-richtlijn te kennen”;

3.1.7.1. Overwegende dat het besluit van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling van bepaalde categorieën van hinderlijke inrichtingen, overeenkomstig zijn artikel 23, op 17 mei 1989 in werking getreden is; dat krachtens artikel 21 van hetzelfde besluit er geen MER-rapport wordt vereist voor vergunningsaanvragen ingediend vóór de inwerkingtreding van het besluit; dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de vergunningsaanvraag onomstootbaar blijkt dat de aanvraag ingediend is vóór 17 mei 1989; dat derhalve, gelet op de onzekerheid omtrent de precieze datum van de vergunningsaanvraag, niet kan worden besloten dat voornoemd besluit van de Vlaamse regering nog niet van toepassing was op het ogenblik dat de vergunningsaanvraag werd ingediend;

3.1.7.2. Overwegende dat artikel 3, 10°, van het besluit van 23 maart 1989 van de Vlaamse regering een MER-rapport verplicht stelt voor “graverijen, groeven, uitgravingen van de industriële winning van zand, grind, klei e.d., met een totale voor winning bestemde oppervlakte van meer dan 10 ha”; dat te dezen uit haar dossier van de zaak blijkt dat de tussenkomen partij op 3 september 1987 een vergunning verkreeg voor de uitbating van een uitgraving van baksteenklei op een oppervlakte van 5 ha 36 a 44 ca en dat die vergunning met het bestreden besluit uitgebreid is met een oppervlakte van 2 ha 17 a 97 ca, zodat de oppervlakte van de inrichting die de

tussenkomen de partij uitbaat minder dan 10 ha bedraagt; dat, aldus bezien, aan het bestreden besluit geen MER-rapport vooraf diende te gaan;

3.1.7.3. Overwegende dat de verzoekende partij er wel op wijst dat de oppervlakte van 10 ha, bedoeld in artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 maart 1989, betrekking heeft op de “totale voor winning bestemde oppervlakte” en dat in dit geval, volgens de bepalingen van het gewestplan, de aangevraagde exploitatie gelegen is in een ontginningsgebied van 18 ha, zodat de aanvraag van de tussenkomen de partij wel degelijk aan een MER-onderzoek onderworpen diende te worden; dat die stellingname van de verzoekende partij evenwel niet wordt bijgeval len; dat, immers, artikel 3, 10°, van het besluit niet verwijst naar de gegevens van een ruimtelijk bestemmingsplan -wat wel het geval is voor andere rubrieken vermeld in artikel 3-, dat integendeel die bepaling, in de gewone lezing ervan, duidelijk verwijst naar een graverij met een winningsterrein van meer dan 10 ha en dat, bovendien, uit de samenlezing van de artikelen 1 tot 3 van het besluit blijkt dat het MER-rapport een plaats heeft in de procedure voor de aflevering van een exploitatievergunning aan een individueel persoon die een inrichting opgesomd in artikel 3, wil uitbaten;

Overwegende dat de verzoekende partij ook niet aantoon t dat artikel 3, 10°, aldus gelezen, strijdig is met de Europese regelgeving, meer bepaald met de richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten; dat die richtlijn, zoals zij op het ogenblik van de bestreden beslissing bestond, de lidstaten er immers niet toe verplichtte voor de uitbating van een graverij een milieu-effectenrapport in te stellen (de richtlijn deed dat enkel voor de activiteiten opgesomd in de bijlage 1 bij de richtlijn), maar dat zij de lidstaten daartoe enkel, met inachtneming van de door henzelf vast te stellen modaliteiten, de mogelijkheid bood (artikel 4, lid 2); dat derhalve de Vlaamse regering, wanneer zij eigener gezag de MER-verplichting heeft beperkt tot graverijen met een oppervlakte van meer dan 10 ha, niet ingegaan is tegen enige verplichting ingesteld door de richtlijn; dat de Vlaamse regering dan ook de richtlijn niet geschonden heeft en dat er dan ook geen reden is om aan het Hof van

Justitie een prejudiciële vraag te stellen over de conformiteit van artikel 3, 10°, van het besluit van 23 maart 1989 met de voormelde richtlijn;

3.1.7.4. Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919 op de mijnen, groeven en graverijen, van het redelijkheidsbeginsel en, subsidiair, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat zonder enige redengeving de uitgravingsdiepte in de bestreden vergunning beperkt wordt tot “minimum 1 meter boven het grondwaterpeil”, terwijl in de vorige graverijvergunning van 3 september 1987, voor aansluitende percelen de uitgravingsdiepte beperkt werd tot “50 cm boven het waterpeil van de naburige vijver”; dat zij in haar toelichting bij het middel stelt dat artikel 85 van de voornoemde gecoördineerde wetten vereist dat in de vergunning de grens van de exploitatie wordt bepaald, hetgeen impliceert dat ook de exploitatiediepte coherent en in redelijkheid moet worden bepaald, terwijl in casu de verschillen in exploitatiediepte binnen éénzelfde graverij niet en in elk geval niet afdoende zijn verantwoord; dat zij betoogt dat de exploitatie tot “50 cm boven het waterpeil van de naburige vijver”, zoals vastgelegd in de vergunning van 3 september 1987, een exploitatiediepte impliceert van vier tot vijf meter, terwijl de exploitatie tot “minimum één meter boven het grondwaterpeil”, zoals vastgelegd in de thans bestreden vergunning, een exploitatiediepte impliceert van negen tot tien meter; dat zij besluit dat in de bestreden vergunning om onbegrijpelijke redenen een veel grotere ontginningsdiepte toegelaten wordt, hoewel het in beide vergunningen gaat om aansluitende percelen, dat het kennelijk onredelijk is om op die wijze te voldoen aan de verplichting om de grens van exploitatie te bepalen en dat er in elk geval geen enkele verantwoording is gegeven voor deze anomalie;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de bestreden vergunning, overeenkomstig artikel 85 van de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen, de grenzen van

exploitatie bepaalt, aangezien punt 2.4.4. van de bij de vergunning gevoegde exploitatievoorwaarden luidt als volgt: “De afgravingsdiepte dient beperkt te worden tot minimum 1 meter boven het grondwaterpeil (...)”; dat zij voort het door verzoekster ingenomen standpunt betreffende de exploitatiediepte van vier tot vijf meter en negen tot tien meter betwist en stelt dat het door niets gestaafd is; dat zij daaraan toevoegt dat de bestreden vergunning in punt 2.4.4 van de bijgevoegde exploitatievoorwaarden vereist dat na ontginning een opvullingslaag aangebracht wordt van 70 cm dikte, hetgeen slechts een relatief kleine uitgraving toelaat en dat uit de overwegingen in de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat de nabestemming van het gebied, namelijk agrarisch gebied, gerealiseerd kan worden zonder opvulling; dat zij daaraan toevoegt dat de uitgravingsdiepte ten opzichte van de eerder toegestane vergunning sterk verminderd werd vanuit de zorg voor het milieu en de realisatie van de nabestemming van het gebied en dat de motivering van de uitgravingsdiepte afdoend verantwoord en niet onredelijk is; dat zij besluit dat er geen evidente, grote verschillen bestaan tussen de uitgravingsdiepten in de twee vergunningen die de tussenkommende partij heeft gekregen, dat verzoekster dit alleszins niet voldoende aannemelijk maakt en dat het middel bijgevolg feitelijke grondslag mist;

3.2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat met de bestreden vergunning vijf meter dieper mag gegraven worden dan wat de vorige vergunning toeliet en dat het administratief dossier geen studie bevat in verband met de grondwatertafel, hoewel dit gegeven essentieel is voor de gunningsdiepte, aangezien de grondwatertafel zich doorheen de jaren kan wijzigen en een vaste referentie voor de exploitatiediepte noodzakelijk is om te kunnen onderzoeken of de nabestemming wel gerealiseerd zal kunnen worden; dat zij daaraan toevoegt dat de vorige vergunning van 3 september 1987, wegens de toegelaten uitgravingsdiepte, problemen oplevert voor het realiseren van de nabestemming doordat er zich drassige, moeilijk voor landbouw aan te wenden percelen hebben gevormd waarvan de randen, gezien hun hellingsgraad, eveneens onbruikbaar zijn en dat, aangezien de bestreden vergunning toelaat om nog vijf meter dieper te graven, er veel diepere vijvers met nog steilere oevers zullen ontstaan; dat

verzoekster er ook nog op wijst dat de administratie voor Economie en Werkgelegenheid wel van oordeel is dat de onbruikbaarheid ook te wijten is aan het gemeentebestuur, aangezien dat bestuur zich verzet tegen het toelaten van een stortplaats voor opvulmateriaal op de ontgonnen percelen, maar dat dit argument niet overtuigt aangezien de realisatie van de nabestemming niet in het gedrang mag worden gebracht door het verlenen van een nieuwe vergunning en dat het onredelijk is -zo al niet een formele schending van artikel 85 van de samengeordende wetten op de mijnen, groeven en graverijen- om de nabestemming in het gedrang te brengen door het gunnen van diepe uitgravingen;

3.2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst betoogt dat artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919 op de mijnen, groeven en graverijen, niet geschonden is aangezien in de exploitatievoorwaarden bij de vergunning bepaald is dat de afgravingsdiepte beperkt dient te worden tot minimum 1 meter boven het grondwaterpeil; dat zij ontkent dat de motiveringsplicht werd geschonden aangezien het bestreden ministerieel besluit in zijn overwegingen stelt dat, mits beperking van de ontginningsdiepte, de grondwatertafel niet verlaagd wordt en de nabestemming van het gebied, namelijk agrarisch gebied, kan gerealiseerd worden zonder opvulling, welke overweging volgens haar aansluit bij de unaniem gunstige adviezen van alle betrokken overheidsinstanties -met uitzondering van verzoekster- en dat de aanvullende voorwaarden onder punt 2.4.4., met name de beperking van de afgravingsdiepte en de verplichting tot het aanbrengen van een opvullingslaag van 70 cm, volledig in overeenstemming zijn met deze overweging; dat de tussenkomende partij ook betwist dat er een gebrek aan motivering is omdat de afgravingsdiepte in huidig bestreden ministerieel besluit anders wordt bepaald dan in dit van 3 september 1987, dat zij betoogt dat verzoekster niet aantoonst dat er een onaanvaardbaar verschil bestaat in exploitatiediepte, dat de inrichting van 3 september 1987 onmiddellijk aansluit bij de vijver, terwijl de huidige percelen verder gelegen zijn, zodat daar andere omstandigheden gelden, hetgeen uiteraard kan resulteren in een verschil in bepaling van de ontginningsdiepte; dat zij besluit dat uit concreet onderzoek van de laatste ontginningsaanvraag is gebleken dat de realisatie van de

nabestemming -omwille van de ligging van de percelen- kan worden gerealiseerd zonder opvulling, dat de beperking van de ontginningsdiepte tot 1 meter boven de grondwatertafel vermijdt dat het grondwater daalt en dat de beslissing van de bevoegde gemeenschapsminister dan ook afdoende gemotiveerd is;

3.2.5. Overwegende dat de tussenkomenende partij in haar memorie van toelichting nog aanvoert dat zij reeds is overgegaan tot het teruggeven aan de landbouw van een aantal afgegraven percelen, welke werden voorzien van een eindafdeklaag en werden ingezaaid en dat er geen sprake is van het ontstaan van drassige, in de landbouw niet meer aan te wenden percelen, noch van vijvers, waarbij de nabestemming landbouw niet meer kon worden gerealiseerd; dat zij voort ook nog betwist dat de ontginningsdiepte thans 5 meter dieper zou zijn dan de 3 september 1987 toegelaten uitgraving;

3.2.6. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie aanvoert dat het onsamenhangend is om voor de twee vergunningen op het vlak van de toegestane ontginningsdiepte twee verschillende referentiepunten te hanteren, met name het waterpeil van de vijver en het grondwaterpeil, en dat het grondwaterpeil bovendien geen geschikt referentiepunt is, aangezien dit peil varieert naargelang de plaats binnen de graverij;

3.2.7.1. Overwegende dat artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919 op de mijnen, groeven en graverijen luidt als volgt: “In de akte van toelating worden de grenzen bepaald van het verleend graverijveld alsmede de na te leven voorschriften, wat aangaat de openbare veiligheid en gezondheid”;

3.2.7.2. Overwegende dat het bestreden besluit bepaalt op welke kadastrale percelen de exploitatie mag gebeuren en dat het voorts de ontginning onderwerpt aan een aantal bijzondere voorwaarden; dat aldus de voorwaarde 2.4.4. bepaalt : “De afgravingsdiepte dient beperkt te worden tot minimum 1 m boven het grondwaterpeil. Na ontginning dient de putbodem bedekt te worden met een

bewortelingslaag van minimum 40 cm dikte, waarboven een eindafdek met teelaarde dient aangebracht te worden van minstens 30 cm dikte”; dat aldus de bestreden beslissing de grenzen bepaalt van het verleend graverijveld en in dat opzicht voldoet aan artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919;

3.2.7.3. Overwegende dat de ontginningsdiepte -minimum 1meter boven het grondwaterpeil- in de aanhef van de bestreden vergunning als volgt wordt gemotiveerd : “Overwegende dat mits beperking van de ontginningsdiepte de grondwatertafel niet verlaagd wordt en de nabestemming van het gebied, nl. agrarisch gebied, gerealiseerd kan worden zonder opvulling”; dat niet wordt aangetoond dat dit motief niet correct of niet pertinent zou zijn; dat, gewis, de graverijvergunning van 3 september 1987 de ontginningsdiepte vastlegde op “meer dan 50 cm boven het waterpeil in de naburige vijver”, maar dat verzoekster niet aantoonde dat de thans bestreden vergunning toelaat om 5 meter dieper te graven; dat de gecoördineerde wetten op de mijnen ,groeven en graverijen, noch enig ander aan de Raad van State bekend voorschrift vereisen dat diverse graverijvergunningen met betrekking tot een bepaald ontginningsgebied, allen dezelfde uitgravingsdiepte moeten aanhouden; dat de voormelde gecoördineerde wetten en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenmin vereisen dat de vergunningverlenende overheid motiveert waarom de vergunningsvoorwaarden van de ene vergunning op bepaalde punten verschillen van een andere; dat het verschil in uitgravingsdiepte trouwens in redelijkheid verklaard kan worden door het feit dat de percelen waarop de bestreden vergunning betrekking heeft, verder van de vijver gelegen zijn dan de percelen vermeld in de vergunning van 3 september 1987; dat het middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, en van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 mei 1978, doordat een graverijvergunning wordt verleend waarbij “de afwerking van de uitgegraven site niet, of in elk geval onsamenhangend en onduidelijk, is geregeld en

de stedenbouwkundige nabestemming van landschappelijk waardevol agrarisch gebied aldus in het gedrang wordt gebracht”, terwijl elke overheid gehouden is, onder meer bij het verlenen van een graverijvergunning, de bindende en de verordenende kracht van een gewestplan te eerbiedigen; dat zij in haar toelichting bij het middel betoogt dat de bestreden vergunning hoogst onprecies is op het vlak van de afwerking van de afgegraven percelen, aangezien in de overwegingen enkel is vermeld dat “mits beperking van de ontginningsdiepte de grondwatertafel niet verlaagd wordt en de nabestemming van het gebied, nl. agrarisch gebied, gerealiseerd kan worden zonder opvulling” en aangezien met betrekking tot de opvullings- en afwerkingswerken in onderdeel 5.3 van de exploitatievoorwaarden enkel is bepaald dat “na de ontginning [...] de graverij systematisch [moet] afgewerkt worden door het realiseren van de definitieve hellingen en glooiingen en door het terug gelijkmatig openspreiden van de afgegraven teelaarde”, hetgeen doet vermoeden dat de kuil die door uitgraving ontstaat, behouden blijft, behoudens een niet nader beschreven opvulling met afgegraven teelaarde; dat zij ook opmerkt dat op geen enkele wijze wordt verklaard hoe, met het aanbrengen van een laagje teelaarde, een landbouwtechnisch bruikbaar stuk grond overblijft, dat de afwerking na uitgraving op zodanig dubbelzinnige en landbouwtechnisch onaanvaardbare wijze is geregeld dat het onmogelijk wordt het gebied te gebruiken voor de bestemming die het in het gewestplan heeft, namelijk landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing, alsmede uit de erin opgelegde exploitatievoorwaarden blijkt dat de uitgravingsdiepte minimaal is gezien de realisatie van de nabestemming zelfs kan gebeuren zonder opvulling, dat de uitgegraven teelaarde terug gelijkmatig opengespreid zal moeten worden en dat de natuurlijke hellingen en glooiingen van het terrein in hun oorspronkelijke staat hersteld zullen dienen te worden; dat naar haar oordeel uit de samenlezing van de desbetreffende considerans en exploitatievoorwaarden geen enkele tegenstrijdigheid of onduidelijkheid valt af te leiden, en dat de feitenvoorstelling van verzoekster, waar zij stelt dat het uitgegraven terrein lager zal komen te liggen dan de waterspiegel van de ernaast gelegen vijver waardoor het terrein, zelfs na opvulling, wegens bestendig

wateroverlast niet meer geschikt zal zijn als agrarisch gebied, niet alleen onjuist is, doch daarenboven berust op een totaal onbewezen hypothetische bewering;

3.3.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord verwijst naar haar argumentatie aangaande het tweede middel; dat zij ook opmerkt dat zowel het Bestuur van Landinrichting als de Dienst voor Landbouwtechniek in hun “advies” problemen zagen op het vlak van de realisatie van de nabestemming, aangezien de eerst genoemde dienst wees op het gebrek aan gegevens om zinvolle voorstellen te formuleren in verband met de nabestemming of eventuele herbepanting van het terrein, en aangezien de laatstgenoemde dienst van oordeel was dat de ontgonnen percelen moeten aansluiten met het niveau van de omringende percelen; dat zij met foto’s tracht te bewijzen dat zelfs in de bestaande, vijf meter minder diepe uitgraving, landbouw onmogelijk is wegens de vochtigheid van de percelen;

3.3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst aanvoert dat, gelet op enerzijds de bestaande hellingen en glooiingen van het terrein en anderzijds de beperking van de ontginningsdiepte, er geen put in het landschap zal ontstaan zodat de nabestemming zonder opvulling gerealiseerd kan worden; dat zij betoogt dat de exploitatievoorwaarden inzake de opvullings- en afwerkingswerken -vermeld in onderdeel 5.3. van de exploitatievoorwaarden- en die inzake de ontginning -vermeld in onderdeel 2.4.4.- niet tegenstrijdig zijn en aansluiten bij de overwegingen van het bestreden besluit inzake de beperking van de ontginningsdiepte; dat zij betoogt dat deze bepalingen inhouden dat zij na ontginning niet gehouden is tot opvulling, doch wel verplicht is de hellingen en glooiingen van het terrein te respecteren en de eindbestemming te realiseren door openspreiding van de afgegraven teelaarde, doch met dien verstande dat minstens een opvullingslaag van 70 cm dikte dient te worden gerealiseerd; dat zij ook stelt dat, door het respecteren van de hellingen en glooiingen, het terrein geïntegreerd blijft in het landschap terwijl dat door het aanbrengen van de teelaarde de agrarische bestemming wordt verzekerd, dat het een totaal onjuiste, louter hypothetische bewering is van verzoekster dat het uitgegraven terrein na realisatie

van de eindafdek lager zou liggen dan het waterpeil van de vijver en dat de krachtens de vergunning van 3 september 1987 ontgonnen percelen reeds grotendeels werden afgedekt en teruggegeven aan de landbouw, zodat verzoekster geen reden heeft om eraan te twifelen dat de nabestemming zal worden gerealiseerd;

3.3.5. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie van toelichting betoogt dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de nabestemming niet zal worden gerealiseerd, aangezien het grondniveau hersteld wordt tot op 1,70 meter boven het grondwaterpeil, gezien enerzijds de beperking van de afgravingsdiepte en anderzijds de verplichting tot het aanbrengen van een opvullingslaag van 70 cm; dat zij nog benadrukt dat er niet ontgonnen wordt in een vlak terrein, waardoor er een put in het landschap zou ontstaan, maar dat, gelet op de bestaande helling van het terrein, de nabestemming kan gerealiseerd worden zonder opvulling;

3.3.6. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie aanvoert dat, gelet op de wisselende ontginningsdiepte en de spreiding van de kadastrale percelen waarop de vergunning betrekking heeft, bij de tenuitvoerlegging van die vergunning zo vele putten ontstaan dat zinvolle landbouwexploitatie onmogelijk is;

3.3.7. Overwegende dat, als reeds gezegd, de omstreden graverij volgens het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem ligt in een ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied; dat het hier besproken middel de vraag doet rijzen of de bestreden beslissing van die aard is dat de nabestemming niet meer gerealiseerd zal kunnen worden; dat de hierboven -sub 3.2.7.2.-aangehaalde exploitatievoorwaarde nummer 2.4.4, de tussenkomende partij ertoe verplicht tot 1,7 meter boven het grondwaterpeil aarde aan te brengen; dat met dat gegeven voor ogen het niet vanzelfsprekend is dat de terreinen met een permanente wateroverlast te kampen kunnen krijgen en zij aldus onbruikbaar worden voor de landbouw; dat paragraaf 5 van de exploitatievoorwaarden voort een aantal bepalingen bevat betreffende de “opvullings- en afwerkingswerken”, waaronder de

verplichting om na de ontginning de definitieve hellingen en glooiingen te realiseren en om de afgegraven teelaarde opnieuw gelijkmatig open te spreiden; dat het aanbrengen van een bewortelingslaag en een eindafdek, eventueel door teelaarde aan te voeren indien de afgegraven teelaarde niet zou volstaan, de terreinen dienstig moeten maken voor landbouwdoeleinden; dat er ook geen tegenstrijdigheid blijkt uit de vergunningsvoorwaarden of de motivering ervan, aangezien die voorwaarden zo begrepen kunnen worden dat de exploitant niet verplicht is tot opvulling van het uitgegraven terrein, maar wel dat, bij het opnieuw klaar maken van de percelen voor landbouwkundig gebruik, glooiingen en hellingen moeten worden gerespecteerd; dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat die voorwaarde erop gericht is om de uitgegraven terreinen te integreren in de rest van het landschap en ze toegankelijk te maken voor de landbouw; dat de verzoekende partij niet aantoont dat, wanneer de vergunningsvoorwaarden stipt worden nageleefd, het toch nog onmogelijk zal zijn op de betrokken percelen agrarische activiteiten te ontplooiën; dat het bovendien niet uitgesloten is dat agrarische activiteiten ook mogelijk worden op de lager gelegen percelen, aangezien deze percelen zich boven de grondwatertafel bevinden; dat verzoekster haar stelling dat de nabijgelegen vijver er de oorzaak van is dat de vroeger afgewerkte percelen permanent onder water staan, onvoldoende aannemelijk maakt en dat, bovendien, de verwijzing naar vroeger ontgonnen percelen, die permanent onder water zouden staan, niet dienstig bij de onderhavige zaak kan worden betrokken, aangezien die percelen dicht bij de kwestieuze vijver zijn gelegen, de vergunningsvoorwaarden niet exact dezelfde waren en niet duidelijk is of de voorwaarden van de daarop toepasselijke vergunning wel stipt werden nageleefd; dat trouwens in dit verband, de nota van 14 juni 1990 van de administratie voor Economie en Werkgelegenheid zelfs spreekt van de “droge putbodem” van percelen die vroeger werden ontgonnen; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster in het vierde middel de schending aanvoert van artikel 6 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, doordat de bestreden vergunning verleend is door de Vlaams minister van Economie, alleen optredend, terwijl een graverijvergunning ook regelingen bevat op het vlak van de arbeidsveiligheid, hetwelk een federale materie

is en waarvoor dus een federaal minister het bestreden besluit mede diende te ondertekenen; dat zij het middel als volgt toelicht: artikel 6 van de Bijzondere Wet heeft het beleid inzake de natuurlijke rijkdommen toebedeeld aan de gewesten, zodat het afleveren van een vergunning voor een graverij binnen de bevoegdheid valt van de Vlaams minister die de natuurlijke rijkdommen beheert; de graverijvergunning bevat evenwel ook voorwaarden inzake de arbeidsveiligheid -zij moet overeenkomstig artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919 zelfs dergelijke voorwaarden bevatten- en dit is, als een aspect van de arbeidsbescherming, een federale bevoegdheid gebleven; voor zover aangenomen zou worden dat de gecoördineerde wetten op de mijnen een exclusieve bevoegdheidstoewijzing zou ingesteld hebben, is er reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof over de grondwettigheid van de wet van 15 september 1919;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat een graverijvergunning verleend wordt door de minister, die het mijnwezen in zijn bevoegdheid heeft, dat overeenkomstig artikel 6, § 1, VI, 5°, van de Bijzondere Wet tot hervorming der instellingen de bevoegdheid inzake natuurlijke rijkdommen, waarin het mijnwezen begrepen is, aan de gewesten overgedragen is en dat de graverijvergunning derhalve verleend dient te worden door de terzake bevoegde gewestelijke minister; dat zij van oordeel is dat het bestreden vergunningsbesluit in paragraaf 3 van de exploitatievoorwaarden -genaamd: “Bijzondere voorschriften inzake de arbeidsveiligheid”-, ondanks de misleidende benaming van het opschrift, geen voorwaarden heeft ingesteld inzake de bescherming van de arbeiders maar voorwaarden met betrekking tot de veiligheid van de te gebruiken machines en voertuigen zodat die voorwaarden in wezen exploitatievoorwaarden zijn die behoren tot de externe politie, waarvoor de gewestelijke overheid bevoegd is;

3.4.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de bestreden beslissing, indien -zoals verwerende partij ten onrechte beweert- ze geen aspecten van arbeidsveiligheid zou bevatten, onwettig zou zijn, aangezien zij dan in strijd zou zijn met artikel 85 van de gecoördineerde

wetten van 15 september 1919, dat vereist dat elke vergunning de “na te leven voorschriften, wat aangaat de openbare veiligheid en gezondheid” bevat; dat zij daaraan toevoegt dat paragraaf 3 van de exploitatievoorwaarden die bij de bestreden beslissing zijn gevoegd, bepalingen van interne politie bevat;

3.4.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst betoogt dat de exclusieve bevoegdheidstoewijzing aan de Vlaams minister van Economie enerzijds voortvloeit uit artikel 85 van de gecoördineerde wetten van 15 september 1919 en anderzijds uit de artikelen 2 en 10 van het koninklijk besluit van 15 april 1959, terwijl artikel 6, §1, VI, 5°, van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 de bevoegdheid inzake natuurlijke rijkdommen, inclusief mijnen, heeft toegewezen aan de Vlaams minister van Economie, zonder daarbij voorbehoud te maken omtrent de bevoegdheid van de federale minister inzake maatregelen ter bescherming van de werknemers;

3.4.5. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar memorie van toelichting herhaalt dat de bestreden beslissing geen specifieke maatregelen van beschermende aard ten overstaan van arbeiders bevat, doch enkel algemene exploitatievoorwaarden die tot het domein van de externe politie van de hinderlijke inrichtingen behoren en waarvoor het gewest bevoegd is; dat zij besluit dat de federale overheid niet moest tussenkomen, en dat, in de mate dit toch diende te gebeuren -quod non- niet de gehele beslissing is aangetast;

3.4.6. Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie een tegenstrijdigheid ziet in het feit dat de auditeur in zijn verslag het middel gegrond verklaart, maar daaraan slechts een beperkte nietigverklaring verbindt, waarbij verzoekster overigens geen belang heeft; dat naar haar oordeel de nietigverklaring de gehele vergunning moet treffen;

3.4.7.1. Overwegende dat artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 5°, van de Bijzondere Wet tot hervorming der instellingen de Gewesten bevoegd heeft gemaakt voor “de natuurlijke rijkdommen”; dat evenwel in het vijfde lid, 12°, van hetzelfde

artikel bepaalt dat “alleen de federale overheid bevoegd (is) voor het arbeidsrecht en de sociale zekerheid”;

Overwegende dat artikel 85 van de gecoördineerde wetten op de mijnen luidt als volgt :

“In de akte van toelating worden de grenzen bepaald van het verleend graverijveld alsmede van de na te leven voorschriften, wat aangaat de openbare veiligheid en gezondheid.”

Overwegende dat de artikelen 2 en 10, eerste lid, van het koninklijk besluit van 15 april 1959 betreffende de toelating om graverijen te ontginnen bepalen wat volgt :

- artikel 2 :

“Een graverij mag niet ontgonnen worden zonder de toelating van de Minister die het mijnwezen in zijn bevoegdheid heeft.”

- artikel 10 :

“Door middel van een met redenen omkleed besluit doet de Minister uitspraak over de aanvraag tot toelating; hij stelt de gebeurlijke toelating afhankelijk van de voorwaarden die hij nuttig acht op te leggen.”

Overwegende dat uit de hiervoor geciteerde bepalingen volgt dat de organen van het Vlaams Gewest bevoegd zijn om een graverijvergunning te verlenen en om de voorwaarden te bepalen waaronder die vergunning wordt verleend, terwijl de federale overheid bevoegd is gebleven voor het arbeidsrecht; dat in dat verband de federale overheid nog op 21 april 1989 een koninklijk besluit heeft uitgevaardigd “betreffende de veiligheid en de arbeidsvoorwaarden van het personeel tewerkgesteld in de ontginningen in open lucht van de graverijen en de groeven en in hun aanhorigheden”; dat zulks betekent dat de Vlaamse regering bij de aflevering van een vergunning geen voorwaarden kan opleggen die betrekking hebben op de

arbeidsveiligheid, terwijl artikel 85 van de gecoördineerde wetten niet expliciet verwijst naar het opleggen van voorwaarden inzake de arbeidsveiligheid;

3.4.7.2. Overwegende dat het bestreden besluit in paragraaf 3 van de exploitatievoorwaarden een aantal “Bijzondere voorschriften inzake de arbeidsveiligheid” bevat; dat die voorschriften in de eerste plaats erop gericht zijn de in de graverij tewerkgestelde arbeiders in gunstige arbeidsvoorwaarden te laten werken en dat zij in die zin niet rechtstreeks de “openbare veiligheid en gezondheid (aangaan)”; dat daaruit volgt dat de Vlaams minister van Economie niet bevoegd was om de in paragraaf 3 vermelde exploitatievoorwaarden op te leggen; dat het middel gegrond is;

3.4.7.4. Overwegende dat de hier besproken exploitatievoorwaarden, opgenomen in paragraaf 3 van de bijlage bij het bestreden besluit, een van de overige voorwaarden van de vergunning afsplitsbaar geheel vormen; dat, aangezien de vernietiging van dat hoofdstuk geen gevolgen heeft voor de overige vergunningsvoorwaarden en zij aan de vergunning zelf ook geen andere draagwijdte verleent, de vernietiging op grond van dit middel beperkt kan blijven tot de bepalingen die betrekking hebben op de arbeidsveiligheid;

3.5.1. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord voor de eerste maal een nieuw middel aanvoert, waarin zij in essentie stelt dat de vergunning ten onrechte werd verleend aan de NV VANDERSANDEN, die hetzij niet bestaat, hetzij niet meer bestaat, en dat de tussenkomen partij, de NV STEENFABRIEKEN VANDERSANDEN zich onterecht als de begunstigde van de bestreden vergunning beschouwt;

3.5.2. Overwegende dat de met het onderzoek van de zaak belaste auditeur in zijn verslag, opgemaakt overeenkomstig artikel 12 van het algemeen procedurereglement, tot het besluit gekomen is dat het middel in het verzoekschrift aangevoerd had kunnen worden en dat het daarom onontvankelijk is;

Overwegende dat verzoekster in haar laatste memorie de conclusie van de auditeur-verslaggever niet betwist, maar zich gedraagt “naar de wijsheid van de Raad”; dat de Raad van State er dan ook mee kan volstaan vast te stellen dat het middel, dat niet van openbare orde is en dat in het verzoekschrift uiteengezet kon worden, niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de paragraaf 3 van de exploitatievoorwaarden -genaamd "bijzondere voorschriften inzake arbeidsveiligheid"- gevoegd bij het ministerieel besluit van 18 oktober 1993, waarbij aan de NV VANDERSANDEN vergunning wordt verleend voor de ontginning van een graverij van baksteenaarde te Denderleeuw.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien november 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.